

Cuvântul care zidește

FOAIA DUMINICALĂ A PAROHIEI „ȘERBAN VODĂ”

Anul IV Nr. 32 (181) - 10 august 2014

DUMINICA A IX-A DUPĂ RUSALII

Umblarea pe mare – Potolirea furtunii

Sf. Mc. Lavrentie, arhidiaconul;

Sf. Sfințit Mc. Xist, episcopul Romei;

Sf. Mc. Ipolit

CORABIA PE MARE

Imaginea Bisericii în lume

Evangelhia care se citește în Duminica a IX-a după Rusalii este plină de înțelesuri duhovnicești. Ea privește nu numai pe Sfântul Apostol Petru și pe ceilalți ucenici din corabia aflată în primejdie de scufundare, ci, profetic, ea privește Biserica întreagă și pe fiecare creștin în parte.

Înțelegă în mod simbolic, corabia reprezintă Biserica încercată de valurile sau furtunile istoriei, de persecuții, de erezii, de forțe întunecate potrivnice ei. Vântul care este potrivit corabiei reprezintă vremurile sau situațiile în care Biserica întâlnește ostilitate și respingere în lucrarea ei misionară de-a trece pe oameni de la viața pământească efemeră la viața cerească eternă, într-o lume involburată de păcate, de patimi egoiste individuale și colective.

Forma de corabie a bisericii ca lăcaș de cult a fost inspirată din Sfânta Scriptură a Vechiului Testament și din Sfânta Evanghelie. Mai întâi, biserica a fost prefigurată simbolic de corabia lui Noe sau corabia salvării de potop a unor oameni și a unor viețuitoare, potrivit unui plan al lui Dumnezeu. În acest sens, biserica zidită în formă de corabie sugerează duhovnicește că ea este un spațiu de salvare sau de mântuire a oamenilor de păcat și de moarte. Prin urmare, corabia lui Noe era o prefigurare a bisericii, care ajută pe creștini să lupte cu furtunile și marea involburată a istoriei și să treacă de la viața pământească efemeră la viața cerească eternă.

A doua prefigurare a bisericii în formă de corabie (sau spațiu dreptunghiular) era cortul lui Moise sau Cortul Mărturieii, care însă era mobil sau deplasabil pe uscat. În spațiul din cort numit Sfânta Sfintelor se afla Chivotul Legii, care conținea: Tablele Legii, Toiagul lui Aaron și cupa cu

Mana din pustie, iar în spațiul numit Sfânta se rugau preoții, în timp ce poporul se ruga în exteriorul templului, în tabăra situată în fața și împrejurul Cortului Mărturieii.

A treia prefigurare a bisericii în formă de corabie (sau spațiu dreptunghiular) era templul lui Solomon din Ierusalim, care imita Cortul lui Moise, dar era mai mare și era zidit din piatră. Acesta era compus tot din trei spații distincte: Sfânta Sfintelor – spațiul interior rezervat pentru rugăciunea Marelui Preot care intra aici o dată pe an, Sfânta (sau curtea înaltă) – spațiul interior rezervat pentru rugăciunea preoților, și Curtea mare, exterioară, în care intrau evreii și alte etnii (neamurile), iar în mijlocul ei se afla o curte mai mică în care intrau numai evreii.

Sfintele Evanghelii ne învață că Domnul nostru Iisus Hristos a predicat adesea oamenilor stând în corabie, aproape de malul mării. Prin urmare, imaginea corabiei, ca simbol profetic al bisericii, prezent în Vechiul Testament, devine acum un memorial al prezenței active a lui Iisus Hristos în corabie când

predică sau când săvârșește minuni pe mare. Întrucât adesea „amvonul” lui Iisus era corabia, cele mai profunde „lecții de eclesiologie” despre taina Bisericii le-a oferit Hristos Domnul ucenicilor Săi pe când se afla cu ei în corabie sau venea, mergând pe apă ca pe uscat, spre corabia în care se aflau ucenicii Lui.

(...) O altă minune, tot în legătură cu corabia, este cea din Evanghelia de astăzi, când Domnul Iisus Hristos umblă pe mare ca pe uscat. După ce S-a rugat noaptea în munte, El a mers peste valuri spre ucenicii Săi care se aflau în corabie și se luptau cu valurile involburate ale mării ridicate de furtună. Atunci, Sfântul Apostol Petru, dorind să întâmpine pe Iisus, coboară din corabie și începe să meargă pe apă, dar, îndată ce se sperie de vântul puternic și se îndoiește, începe a se afunda. Iar Domnul Iisus îl mustră zicând: „Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?” (cf. Matei 14, 31) Apoi, după ce Iisus a urcat în corabie, furtuna s-a potolit, iar ucenicii Lui au mărturisit că El este Fiul lui Dumnezeu.

Aceste lucrări minunate ale lui Iisus săvârșite pe mare pentru ucenicii care erau în corabie ne arată taina Bisericii Lui exprimată simbolic prin prezența Sa în corabie împreună cu ucenicii Săi ori venind spre corabie, pentru a salva pe ucenicii din corabia cuprinsă de valuri mari. Având în vedere aceste motive, Constituțiile Apostolice recomandă ca biserica - lăcaș de cult să fie construită în formă de corabie fiind simbol și memorial al lucrării mântuitoare sau salvatoare a lui Dumnezeu pentru oameni în Vechiul Testament și în Noul Testament. Rezumând cele menționate mai înainte, constatăm că, din punct de vedere arhitectural, cea mai populară imagine simbolică a spațiului liturgic este biserica zidită în formă de corabie, în general având catarg în chip de cruce.

Este vorba aici de imaginea cruciformă a bisericii sau a bisericii având crucea înscrisă în plan, și anume biserica în formă de cruce latină, cu trei brațe egale și al patrulea prelungit, și de biserica în formă de cruce greacă, cu patru brațe egale. Prin urmare, în simbolismul său arhitectural, biserica - lăcaș de cult trebuie să cuprindă mai explicit în forma ei de corabie și taina prezenței lui Hristos Cel răstignit, înviat și înălțat întru slavă cerească, deoarece Hristos este permanent prezent în corabia-biserică, o conduce spiritual din Sfântul Altar, în care se află Sfânta Evanghelie, Sfânta Cruce și Sfânta Euharistie. Totodată, trebuia subliniat faptul că Hristos Cel tainic prezent în Sfântul Altar în chip smerit este în același timp prezent în ceruri întru slavă, iar Liturgia Bisericii rugătoare de pe pământ se unește cu Liturgia îngerilor și a sfinților din ceruri.

Iisus Hristos, Capul și Mirele Bisericii, nu este niciodată singur în cer și pe pământ, ci El este întotdeauna împreună cu Tatăl și cu Duhul, iar cei care se împărtășesc cu Trupul și Sângele lui Hristos sunt cei botezați în numele Preasfintei Treimi. De aceea, cultul ortodox este permanent ritmat de cântarea de preamărire a Preasfintei Treimi: Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh și acum și pururea și în vecii vecilor. Iar dacă Îl laudăm pe Dumnezeu Cel în Treime preamărit, acum, aici pe pământ, Îl vom lauda, pururea și în vecii vecilor, și în ceruri.

Deci, biserica nouă se sfințește, pentru ca noi, oamenii, să ne sfințim în ea prin harul Preasfintei Treimi. Prin urmare, biserica în formă de corabie a mântuirii, spațiu cruciform al iubirii jertfelnice a lui Hristos Cel răstignit, înviat și înălțat la cer, este și casa sau biserica Preasfintei Treimi. În acest înțeles, tot ce este în lăcașul de cult

compus din trei elemente asemănătoare sau din trei părți distincte alăturate poate fi o referință simbolică la harul și iubirea Preasfintei Treimi, ca de pildă: planul triconc sau triconic al bisericii, trei nave, trei abside, trei turlle, trei uși, trei arcuri alăturate etc. sau trei spații distincte alăturate: altarul, naosul și pridvorul. Prin toate se poate exprima simbolic adevărul că Hristos este Unul din Sfânta Treime, iar creștinii, botezați în numele Sfintei Treimi, pregustă în slujbele din biserică, încă din lumea aceasta, pacea și bucuria eternă a iubirii Preasfintei Treimi; acum în arvună, iar după Înviere, în plinătate.

Așadar, reținem că biserica-lăcaș de cult exprimă, prin simbolismul ei arhitectural, Biserica vie în calitatea ei de comunitate creștină care mărturisește pe Hristos Domnul și se împărtășește din viața și iubirea Lui divino-umană eternă, prin harul Preasfintei Treimi. În acest sens, Sfântul Altar, spațiul în care se sfințesc Cinstitele Daruri, este punctul central al sfințeniei bisericii, întrucât reprezintă pe Însuși Hristos Cel răstignit, înmormântat și înviat din morți. ❖

Sursa – text parțial – Predică tematică † DANIEL Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

Slujbă arhierescă în Duminica a VIII-a după Rusaliu

Parohia Șerban Vodă are parte din timp în timp de vizita unui arhiepiscop mai ales la hramuri și sărbători mari. Așa se face că în biserica noastră slujește un arhiepiscop cel puțin de câteva ori pe an.

Un apropiat al comunității noastre, pe care îl așteptăm de fiecare dată cu bucurie, este Preasfințitul Episcop-Vicar Patriarhal Vaarlam Ploieșteanul, secretarul Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române. În Duminica Înmulțirii pâinilor l-am avut pentru a doua oară în acest an în mijlocul nostru, și pentru aceasta suntem recunoscători celui care pe lângă arhierescă purtare de grijă, are față de noi o dragoste părintească. Iar duminică, pe lângă slujba arhierescă, am luat parte și la o hirotonie întru diacon.

Alături de Prea Sfinția Sa simțim că prezența sa ne mângâie, ne întărește și ne ajută în lungul și anevoiosul drum pe care noi, preoți și enoriași îl avem de făcut în construcția și împodobirea bisericii și în ridicarea așezământului social. Pentru că, deși viața noastră personală, a fiecăruia dintre noi este strâmtorată de problemele personale și familiale, și mai ales de condițiile social-economice care sunt din ce în ce mai grele, cu toate acestea am ales să

punem la loc de cinste grija pentru biserica lui Dumnezeu. Pentru că nu întâmplător Prea Sfinția Sa a insistat în cuvântul din această duminică pe faptul că omul se va hrăni nu numai cu pâine, ci cu tot cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu. Aducându-ne astfel aminte că suntem nu numai trup material, ci în primul rând suflare a lui Dumnezeu, ce trăiește mai ales prin comuniunea cu El. Și acest lucru se face în Biserică, unde harul lui Dumnezeu ne crește ca fii pentru Împărăția veșnică.

Și iarăși, insistând pe faptul că postul este un timp al rugăciunii, al ascezei trupești și al faptelor bune, ne-a spus că Dumnezeu nu-l iubește pe cel ce strânge egoist în hambare, ci pe cel ce dăruiește și miluiește. Pe cel ce are grijă de sărmani, dar și pe cel care clădește casă lui Dumnezeu și loc de jertfă euharistică. Pâinea din Cer se împarte spre mântuire și înveșnicire celor care știu că fără a gusta din aceasta, în Sfânta Biserică, vom fi mereu flămânzi și însetați, goi și fără Viață.

Mulțumim PS Episcop-Vicar Patriarhal Vaarlam Ploieșteanul pentru binecuvântările dăruite și știm că va fi mereu un sprijin pentru Parohia Șerban Vodă. ❖

Mutatu-te-ai la Viață, fiind Maica Vieții

Pe 15 august sărbătorim „Adormirea Maicii Domnului”. Știm prea puține lucruri despre locul și timpul când Născătoarea de Dumnezeu s-a mutat la cele veșnice. Sfânta Scriptura nu spune nimic. Relatări ce ne parvin aparțin Sfintei Tradiții și sunt de o gingășie aparte.

Biserica „nu se concentrează asupra contextului istoric, nici asupra datei și locului” în care a adormit Maica Domnului. Pe toate acestea, inclusiv importanța doctrinară a mutării ei, le exprimă foarte bine troparul și icoana praznicului. Troparul, de o frumusețe poetică aparte, spune: „Întru naștere fecioria ai păzit, întru Adormire lumea nu ai părăsit, de Dumnezeu Născătoare; mutatu-te-ai la Viață, fiind Maica Vieții și cu rugăciunile tale, izbăvești din moarte sufletele noastre.”

Icoana Adormirii ne-o arată pe Maica Domnului culcată pe catafalc. Apostolii Domnului Hristos sunt adunați în jurul ei. Mai sus stă Însuși Mântuitorul ținând în brațe sufletul Maicii Sale, care arată ca un copilăș și care, unită cu El, rămâne veșnic vie în Împărăția Sa. Totu-i plin de lumină și bucurie. Imnograful sărbătorii exclamă: „O, preaslăvită minune! Izvorul vieții în mormânt se pune, și scară către Cer mormântul se face; veselește-te Ghetsimani, a Născătoarei de Dumnezeu sfântă casă. Să strigăm credincioșii, pe Gavriil având începător cetelor: Cea plină de dar, bucură-te, căci cu tine este Domnul, Cel ce dă lumii prin tine mare milă.”

Dacă, în general, moartea creează angoase și frică, însoțite de jalea despărțirii, a coborârii în singurătatea mormântului întunecat, moartea Maicii Domnului este plină de liniște și iubire, de tindere spre Viața cea veșnică și de mișcarea înspre lumina cea neînserată. Moartea Maicii Domnului devine adormire, mutare la Viață, devine un răsărit luminos al zilei celei de taină și nesfârșite. Așa se face că sărbătoarea nu este

nicidecum tristă și funebră, ci plină de lumină și bucurie. „Moartea nu mai este moarte. Moartea strălucește de veșnicie și nemurire. Moartea nu mai este separare, ci unire. Nu mai este tristețe, ci veselie.” Or, chiar dacă Maica Domnului e mai presus decât toată făptura, totuși e una dintre noi. Destinul ei poate fi și destinul nostru. Și noi, prin moarte, ne putem muta la Viață. Nu în zadar într-una dintre cele mai cunoscute pricesne în cinstea Maicii Domnului o rugăm pe aceasta: „Să ne duci cu tine/ Unde calea-ți duce,/ Să ne duci în Ceruri./ La Fiul tău dulce.”

Frica de moarte dispare, uitându-ne la „Adormirea Maicii Domnului”, pentru ca „știm că, dacă acest cort, locuința noastră pământească, se va strica, avem zidire de la Dumnezeu, casă nefăcută de mână, veșnică, în ceruri.” (2 Corinteni 5, 1) Zice Sfântul Grigorie Palama „că prin ea vor participa toți

la Dumnezeu, pe ea o vor cunoaște loc de cuprindere a Celui neîncăput câți îl cunosc pe Dumnezeu și pe ea o vor lăuda în imne după Dumnezeu cei care-L lăudă în imne pe Dumnezeu.” Atunci când trecem prin momente de întunecare sufletească, când nu ne ridicăm gândul la Dumnezeu și nu privim la Icoana „Adormirea Maicii Domnului”, perspectiva morții ne-ar putea înfricoșa și ne-ar îndemna să spunem dimpreună cu Lucian Blaga: „Mama-nimicul – marele! Spaima de marele/ Îmi cutremură noapte de noapte grădina/ Mamă tu ai fost odat' mormântul meu./ De ce îmi este așa de teamă – mamă – /Să părăsesc iar lumina?”

Încurajați fiind însă de mutarea la Viață a Maicii Domnului, de faptul că prin rugăciunile ei sunt izbăvite „din moarte sufletele noastre”, sperăm să ne ducă cu ea unde „calea-i duce”. Nădăjduim să ajungem acolo unde este, „mulțime multă, pe care nimeni n-o poate număra, din tot neamul și semințiile și popoarele și limbile, stând înaintea tronului și înaintea Mielului, îmbrăcați în veșminte albe și având în mână ramuri de finic.” (Apocalipsa 7, 9)

Într-o parabolă referitoare la Împărăția lui Dumnezeu, Domnul Hristos ne spune că „Împărăția cerurilor asemănatu-s-a omului împărat care a făcut nunta fiului său.” (Matei 22, 2) Au fost chemați la nuntă, mulți „Iar intrând împăratul ca să privească pe oaspeți, a văzut acolo un om care nu era îmbrăcat în haină de nuntă. Și i-a zis: prietene, cum ai intrat aici fără haină de nuntă? El însă, a tăcut. Atunci împăratul a zis slugilor: legați-l de picioare și de mâini și aruncați-l în întunericul cel mai din afară. Acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților.” (Matei 22, 11-13) Să nu uităm așadar acest amănunt important: albirea veșmintelor sufletului. Albire pe care o facem prin spovedanie, prin rugăciune, prin post și prin fapte bune. Modelul ni-l dă Maica Domnului, a cărei puritate e absolută. Sfântul Ioan Teologul o vede în Rai astfel: „înveșmântată cu soarele și luna era sub picioarele ei și pe cap purta cunună din douasprezece stele.” (Apocalipsa 12, 1) ❖

IPS Bartolomeu Anania

Cuviosul Iosif de la Văratec

S-a născut în jurul anului 1750, în satul Valea Jidanului din Transilvania, dintr-o familie de oameni binecredincioși. Venind în Moldova împreună cu familia sa va intra în monahism încă din tinerețe alegând să devină ucenic al Cuviosului Paisie Velicicovski, pe când se afla la Mănăstirea Dragomirna. Când Sfântul Paisie s-a mutat cu obștea la Mănăstirile Secu și Neamț, a venit și Cuviosul Iosif, care, la recomandarea starețului, a fost călugărit și hirotonit ieromonah. În 1779 Sfântul Iosif era îndrumător duhovnicesc la Schitul Pocrov de lângă Mănăstirea Neamț, și povățuitor al maicilor de la schiturile Gura Carpenului și Durău, apoi după o vreme, cu binecuvântarea starețului, a devenit sihastru în Munții Neamțului cu alți doi părinți, Gherman și Gherontie. După anul 1785, cu povățuirea Starețului Paisie și cu

binecuvântarea chiriarhului, Cuviosul Iosif a fost rânduit să pună bazele Mănăstirii Văratec. La Mănăstirea Văratec a devenit ctitor al celor două biserici de la începutul mănăstirii, al celei din lemn (1785) și apoi din zid (1808-1812), ambele cu hramul „Adormirea Maicii Domnului”. Pentru viața sa sfântă, Dumnezeu l-a înzestrat pe Cuviosul Iosif cu darul facerii de minuni și al izgonirii duhurilor necurate. Cuviosul părinte a trecut la cele veșnice la 28 decembrie 1828, fiind înmormântat în pronaosul Bisericii „Adormirea Maicii Domnului” de la Mănăstirea Văratec. Cuviosul Părinte Iosif de la Văratec a fost trecut în rândul sfinților de către Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române în ședința de lucru din 5-7 martie 2008, iar proclamarea canonizării a avut loc în data de 5 iunie, la Mănăstirea Neamț. ❖

Sursa – basilica.ro

În urma inundațiilor ultimelor zile din sudul țării, Patriarhia Română și Televiziunea Română inițiază campania umanitară „Solidari cu familiile sinistrate din Oltenia!” cu scopul ajutorării celor afectați de revărsarea apelor.

Patriarhia Română îndeamnă ierarhii și preoții de la parohii și mănăstiri, mai ales din partea de sud a țării, ca în perioada Postului Adormirii Maicii Domnului (1-14 august 2014), unind rugăciunea cu fapta bună, să organizeze la centrele eparhiale, protoierii, parohii și mănăstiri colecte constând în produse neperisabile (ulei, zahăr, făină, orez, conserve), apă plată și minerală, produse de igienă, păături etc.

Produsele colectate vor fi distribuite în localitățile afectate de inundații prin intermediul consiliilor și comitetelor parohiale, sub îndrumarea preoților parohi și coordonarea centrelor eparhiale.

Mazilirea domnitorului Constantin Brâncoveanu, supliciul său și al familiei sale

În ultima parte a domniei sale, Voievodul Constantin Brâncoveanu era bănuț de către turci că ar trata în ascuns cu Imperiul habsburgic și cu cel țarist. Din acest motiv otomanii i-au pus gând rău. Faptul că domnitorului român i s-au acordat titlurile de conte și principe al Sfântului Imperiu Roman de Națiune Germană, precum și titlul de Principe al Imperiului Țarist au contribuit în plus la învinuirea sa. La acestea s-au adăugat și uneltirile unor familii boierești care îi râvneau tronul.

În această conjunctură nefavorabilă pentru domnitorul român, la data de 25 martie 1714, în miercuri din Săptămâna Patimilor, a fost „mazilit” de către turci, începând pentru el și familia lui un adevărat drum al Golgotei. I-au fost jefuite averea și bunurile familiei. Dar Vodă Brâncoveanu a întâmpinat cu demnitate aceste mari încercări prin care trecea, consemnându-le în ultima sa scrisoare adresată Patriarhului Ierusalimului, Hrisant Nottara, în aceeași zi de 25 martie 1714 (Buna Vestire): „Ieri, la 24 ale acestei luni, viind aici cu firman un oarecare Austafa-Aga, Hambar-Emini, a adus și mazilirea noastră, și cu poruncă de așa cuprins, ca să ne ducă la Țarigrad cu soția și copiii și ginerii noștri. Această întâmplare firește că este prea plină de jale și de tulburare; dar, deoarece cunoaștem că a venit din multele noastre păcate, făcuse voia Lui cea sfântă, iată că și noi ne gătim și după puține zile plecăm. Și Dumnezeu să ne ajute. Deși toată boierimea noastră strigă și cere să vie cu noi, totuși nu știm ce va ieși. Și sfintele-ți rugăciuni să fie cu noi în toată viața”. (Nicolae Iorga, Documentele grecești privitoare la Istoria Românilor, vol. XIV, tom. I, București, 1915, p. 580-581)

La Constantinopol, Constantin Brâncoveanu este aruncat în tenebroasa închisoare Edicule (Yedi-Kule), a celor Șapte Turnuri, unde a fost bătut și schingiuit aproape trei luni. Brâncovenii au fost supuși la torturi inimaginabile. Suferințele și chinurile lor au

continuat pentru toți și după mutarea lor la închisoarea Bostangi Bașa, destinată demnitarilor turci. Torturile nesfârșite se datorau și pârelor venite din țară, din partea unor familii de boieri, care alimentau lăcomia turcilor, ce considerau că Domnitorul, su-pranumit de ei „Altân Bey”, posedea averi fabuloase. În ziua de 15 august, la praznicul Adormirii Maicii Domnului, când Domnitorul român împlinea 60 de ani de viață, a fost scos din temniță împreună cu fiii săi și cu sfetnicul lanache și duși la locul unde vor primi cununile muceniciei.

Andrea Memmo, plenipotențiarul Veneției la Înalta Poartă, descrie momentul supliciului într-o scrisoare emoționantă, din ziua de 31 august 1714, prezentată mai târziu de Nicolae Iorga: „Duminică, 15 august, de dimineață, s-a tăiat capul bătrânului principe al Valahiei, tuturor fiilor lui și al unui boier care îi era vistier. Iată cum s-a făcut: încă de dimineață Sultanul Ahmed se puse într-un caiac împărătesc și veni la Serai, pe canalul Mării Negre, în fața căreia era o piață unde a adus pe Brâncoveanu Voievod, pe cei patru băieți ai lui și pe vistierul Văcărescu. I-au pus în genunchi unul lângă altul, la o oarecare depărtare. Un găde le-a dat jos căciulile de pe cap și sultanul i-a muștrat, făcându-i haini. Apoi li se deteră voie a face o scurtă rugăciune. Înainte de a se ridica securea deasupra capului, au fost întrebați de voiesc să se facă turci și atunci vor fi iertați. Glasul

cel înăbușit de credință al Brâncoveanului răsună și zice înspăimântat de această insultă: «Fiii mei! Iată toate avuțiile și tot ce am avut am pierdut; să nu ne pierdem însă sufletele! Stați tari și bărbătești, dragii mei, și nu băgați în seamă moartea. Priviți la Hristos Mântuitorul nostru, câte a răbdat pentru noi și cu ce moarte de ocară a murit! Credeți tare întru aceasta și nu vă mișcați, nici vă clătinați în credința cea pravoslavnică!». La aceste cuvinte, Ahmed se făcu ca un leu turbat și porunci să li se taie capetele. Gădele înfiorător ridică securea și capul marelui vistiernic Văcărescu se rostogoli pe pământ. Apoi începu cu uciderea copiilor, începând cu cel mai mare. Când gădele ridică securea la capul celui mai tânăr dintre copii, Mateiaș, numai de 12 ani, acesta se îngrozi de spaimă. Sărmanul copilaș, văzând atâta sânge de la frații săi și de la Văcărescu, se rugă de sultan să-l ierte, făgăduindu-i că se va face turc. Însă părintele său, domnul Brâncoveanu, al cărui cap a căzut la urmă, înfruntă pe fiul său și zise: «Mai bine să mori în legea creștinească decât să te faci păgân, lepădându-te de Iisus Hristos pentru a trăi câțiva ani mai mult pe pământ». Copilașul ascultă, ridică capul și cu glas îngeresc zise gădelui: «Vreau să mor creștin! Lovește!». În urmă ucise și pe Brâncoveanu. O, Doamne, Doamne, panami tremură când scriu execuția ce am văzut și mă întreb: putut a fi de față cineva și să nu fi plâns, văzând capul nevinovatului Mateiaș, tânăr, tinerel, rostogolit pe jos, lângă capul părintelui său, părând a-l îmbrățișa!”

Trupurile mucenicilor au fost aruncate în apele Bosforului, iar capetele lor au fost purtate triumfal în sulite pe străzile Constantinopolului, după care au fost expuse la poarta Seraiului și apoi aruncate și ele în mare. Câțiva creștini evlavioși au cules din valurile mării rămășițele pământești ale Brâncovenilor și, în taină, le-au îngropat în biserica Mănăstirii Panaghia Kamariotissa de pe Insula Halki, zidită de împăratul Ioan al VIII-lea Paleologul, rezidită de către Panaiotache Nicussios, unde Domnitorul Constantin Brâncoveanu a făcut importante dării. Anton Maria del Chiaro Fiorentino, secretarul personal al Voievodului Martir Constantin Brâncoveanu, mărturisea că trupurile mucenicilor Brâncoveni și-au găsit locul în pământul sfânt al străvechii mănăstiri cu hramul Maicii Domnului din Insula Halki, unde binecredinciosul domnitor român era un mare binefăcător, așezat în rândul ctitorilor acestui așezământ monahal. ❖

Sursa – fragment -
Pr. dr. Emil Nedelea Cărămizaru -, „Mormântul Sfântului Constantin Brâncoveanu”

ZIUA ORA SLUJBE/activități

Duminică 10 august	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Utrenia, Sfânta Liturghie - Duminica a IX-a după Rusalii (Umblarea pe mare – Potolirea furtunii)
	18 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Paraclisul Maicii Domnului
Luni 11 august	18 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Paraclisul Maicii Domnului
Marți 12 august	18 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Paraclisul Maicii Domnului
Miercuri 13 august	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
Miercuri 13 august	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfântul Maslu, Paraclisul Maicii Domnului
Joi 14 august	10 ⁰⁰ -11 ⁰⁰	Slujba de scoatere din altar a Sfântului Epitaf al Adormirii Maicii Domnului și așezarea lui în mijlocul bisericii
Joi 14 august	11 ⁰⁰ -18 ⁰⁰	Acatiste și Paraclise ale Maicii Domnului - Închinare la Epitaful Maicii Domnului
Joi 14 august	18 ⁰⁰ -21 ⁰⁰	Vecernie mare cu Litie, Prohodul Adormirii Maicii Domnului, Procesiune cu Sfântul Epitaf și Sfintele Moaște
Vineri 15 august	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Hramul Bisericii Șerban Vodă – Adormirea Maicii Domnului - Utrenia, Sfânta Liturghie
Sâmbătă 16 august	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie cu Pomenirea morților
Sâmbătă 16 august	17 ⁰⁰ -18 ⁰⁰	Vecernie